

Հովհաննես Թումանյան

Տարոնի առավոտը

Կարմիր արևն առավոտյան
Պայծառ ցոլաց դեպի Մուշ,
Ծավալվեցավ ծովի նման
Մշու դաշտը քաղցրահուշ:

Նրա շուրջը խոշոր դեմքով
Կանգնած, լեռներն ահագին,
Քնաթաթախ, լուռ աղոթքով,
Նայում են վեր երկնքին:

Արածանին օճապտույտ

Ծաղկադալար ափերում,
Մշուշի մեջ, ազատ, անփույթ
Խաղ է անում, փրփրում:

Բայց հարսներ չեն հավերժական
Խայտաճամուկ շորերով,

Եվ չեն եկել, որ լողանան
Արածանու ջրերով:

Որ սիգավետ տափաստանում
Վազվրգելով մանրաքայլ,
Երգ ասելով քաղ են անում

Մարգերի մեջ ցողափայլ:

Արեգակի շողերի հետ
Ահա շողաց և մի բան,—
«Ո՛վ գորավոր սուրբ Կարապետ,
Ո՛վ ավագանդ հայության...»

Հանգիստ կացի՛ր, բարեպաշտ մարդ,
Այն խաչը չէ քո պաշտելի
Սուրբ Կարապետ շքեղագարդ
Հայոց վանքի գմբեթի:

Ծայրն է քրդի սուր նիզակի,

Որ ճոճում է մշուշում.
Ահա և ձին ավագակի,
Ի՛նչ արագ է նա քրշում:

Տեսավ հեռվից քաջ աշիրը
Ջվարթ խումբը քաղվորի,

Եվ ցոլացին սուր աչքերը
Ցանկությունից վայրենի.

Եվ սլացավ ինչպես բազեն
Խոյանում է ամպերից,
Ա՛հ, խեղճ կանայք, էլ ո՞ր վագեն,

Ի՞նչ է գալիս ձեռքներից...

Հասավ, ճանկեց... բռնեց թարթին

Օրիորդին ուշաբարձ,

Ասպանդակեց, տաքացավ ձին,

Եվ հեռացավ սրընթաց:

1890